

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha 2, týkající se žaloby proti instrukci žalovaného č. 58/2009-OD Org., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2014, č. j. 8 A 172/2012 - 47 o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal určení, že instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 58/2009-OD Org., kterou se vydávají vzory obálek pro doručování písemností soudy, vzory výzvy a sdělení pro vyvěšení na úřední desce soudu a potvrzení o přijetí, je nezákonná a zásah do práv žalobce vzniknuvší v důsledku její aplikace trval. Žaloba byla usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 33/2012 - 5 ze dne 9. 3. 2012 postoupena Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“).

[2] Žalobce spolu s podáním žaloby nezaplatil soudní poplatek za žalobu, a když k tomu byl vyzván, požádal o osvobození od soudních poplatků; to mu však nebylo přiznáno usnesením městského soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 8 A 172/2012 - 31. Kasační stížnost žalobce proti předmětnému usnesení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 8. 2013, č. j. 6 As 108/2013 - 9 zamítl. V uvedené věci podal žalobce též ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením sp. zn. IV. ÚS 3349/13 ze dne 9. 12. 2013 z důvodu neodstranění vad ústavní stížnosti odmítl.

[3] Městský soud nato opětovně vyzval žalobce k úhradě soudního poplatku usnesením č. j. 8 A 172/2012-43 ze dne 17. 2. 2014 ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení předmětné

výzvy. Zároveň městský soud žalobce poučil o důsledcích neuhrazení soudního poplatku. Zásilka obsahující usnesení byla žalobci doručena dne 21. 2. 2014. Lhůta pro zaplacení soudního poplatku proto počala běžet dne 22. 2. 2014 a její poslední den připadl na pondělí 3. 3. 2014. Žalobce ve stanovené lhůtě ani později soudní poplatek neuhradil; podáním ze dne 27. 2. 2014 městskému soudu sdělil, že „*neuhradí ani jedinou českou korunu*“. S ohledem na skutečnost, že žalobce v uvedené lhůtě ani později soudní poplatek neuhradil, městský soud řízení usnesením č. j. 8 A 172/2012 - 47 ze dne 5. 3. 2014 zastavil podle

§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Proti usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 26. 3. 2014, jíž se domáhá jeho zrušení. V textu kasační stížnosti stěžovatel způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytýká postupu městského soudu nejružnější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu městského soudu. Z celkem šestnácti kasačních námitek, lze-li je tak označit, lze identifikovat – kromě obecného nesouhlasu se zastavením řízení – námitku, že městský soud v napadeném usnesení nesprávně interpretoval skutečnosti uváděné stěžovatelem v podání ze dne 27. 2. 2014 a námitku nesouhlasu s nutností doložení majetkových poměrů jako podmínky pro osvobození od soudních poplatků a další námitky směřující proti usnesení městského soudu o nepřiznání osvobození od soudních poplatků ze dne 2. 5. 2013, č. j. 8 A 172/2012 - 31. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel totožným textem kasační stížnosti opětovně brojí též proti samotnému usnesení městského soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 8 A 172/2012 - 31 o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, jež již bylo předmětem výše uvedeného řízení před Nejvyšším správním soudem sp. zn. 6 As 108/2013; řízení o této opakované kasační stížnosti je nyní před Nejvyšším správním soudem vedeno pod sp. zn. 6 As 78/2014.

[5] Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13).

[6] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 7. 4. 2014 celkem 1052 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je seriozita a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. V podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012 - 10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel.

[7] Stěžovatel vytkl městskému soudu především nesprávný postup v řízení, neuvedl však námitky, kterými by se snažil vyvrátit rozhodný závěr městského soudu, že řízení muselo být pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno. Nejvyšší správní soud poznamenává, že žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku byla městským soudem zamítnuta a toto rozhodnutí bylo potvrzeno výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Logickým důsledkem pak byl požadavek, aby byl soudní poplatek zaplacen. Vzhledem ke skutečnosti, že k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě, ani později, nedošlo, postupoval městský soud tak, jak mu ukládá § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Uvedené platí bez ohledu na skutečný význam sdělení, které žalobce adresoval soudu dne 27. 2. 2014. Ostatně od zahájení řízení do zastavení řízení uběhlo několik měsíců, v nichž – včetně dne, kdy bylo stěžovateli napadené usnesení doručeno – mohl stěžovatel soudní poplatek zaplatit a dosáhnout projednání své žaloby.

[8] Na dané hodnocení nemohou mít žádný vliv stěžovatelovy námitky směřující svým obsahem proti usnesení městského soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 8 A 172/2012 - 31, kterým městský soud žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud postup městského soudu v uvedené věci přezkoumal v rozsudku č. j. 6 As 108/2013 - 9 ze dne 19. 8. 2013. V jeho postupu žádné ze stěžovatelem uváděných nedostatků neshledal. Na závěry obsažené v uvedeném rozsudku proto Nejvyšší správní soud, pokud jde o vypořádání opětovně uváděných námitek, v nyní projednávané věci odkazuje. Uvedený závěr nemohou dále zvrátit ani stěžovatelovy námitky týkající se nesouhlasu s předchozím postoupením věci městskému soudu, kterými se stěžovatel ohrazuje proti způsobu, jakým městský soud shrnuje v narativní části svého usnesení obsah žaloby, vytýká městskému soudu, že odmítl žalobce osvobodit od soudních poplatků (v množném čísle), ačkoliv ten žádal o osvobození pouze od jediného soudního poplatku. Pokud jde o výtky stran zákonnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 108/2013 - 9 ze dne 19. srpna 2013, uplatnil stěžovatel tuto argumentaci v řízení sp. zn. IV. ÚS 3349/13 u Ústavního soudu. Ten ústavní stížnost stěžovatele usnesením sp. zn. IV. ÚS 3349/13 ze dne 9. prosince 2013 z důvodu neodstranění vad odmítl.

[9] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky prima facie nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného

uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012 č. j. 8 As 71/2012 - 13 a ze dne 4. 10. 2012 č. j. 8 As 71/2012 - 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

[10] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[11] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nespočetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[12] Stejně jako v nyní posuzované věci opakovaně rozhodoval i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti stěžovatele proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznáv, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 As 38/2010 - 43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr prošel testem ústavnosti u Ústavního soudu a obstál (viz usnesení ze dne 11. 5. 2011 sp. zn. I. ÚS 1131/11).

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[15] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu